

O, aste clipe

Florinpaun

În haosuri lumești și-n iaduri fabricate,
Strigoiul sunt, ce pe-a lui spaimă-și vine.
Și-acea avalanșă de gânduri cangrenate,
La manta-i grea, de-a mea ființă-și ține.

Sunt restul unui om cules de vânturi,
Contemplând amorul plin de stârvuri.
Sunt ca o rădăcină-n horcăitul ceții,
Pe care și-o îmbată plânsurile vieții.

Și cum mi-i bafta, nici sfântă, nici onestă,
Amară-i ziua toată și-n toate mi s-atestă.
Nimica dar se-ntâmplă, nimica-i și de mine,
Un chef ca de pieire, el pleacă și mai vine.

O, aste clipe sunt fulgere de aht intense,
Scăpătând din cer, precum rocile imense.
Hotărât mi-i ceasul suferințelor de veghe,
C-o nouă-nfățișare și reputația-i a veche!